

ȘTIRI AT

BULETIN INFORMATIV ARAT

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ DE ANALIZĂ TRANZACȚIONALĂ •
Nr. 7, Decembrie 2007

NUMĂR SPECIAL DEDICAT LUI JOHN PARR

ÎN ACEST NUMĂR:

pag. 2 Editorial

*pag. 3 Interviu cu
John Parr*

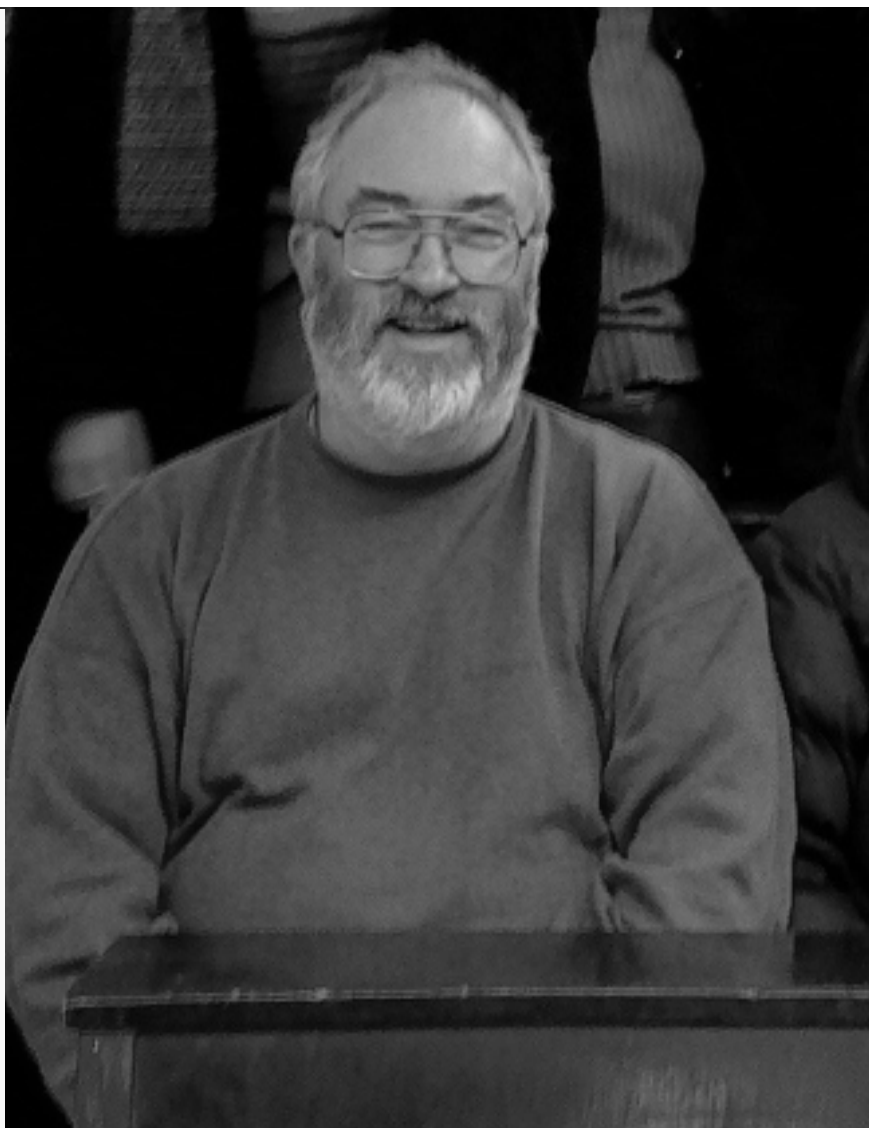
*pag. 9 Cum au
început cursurile
de AT la
Timișoara*

*pag. 10 Cum au
început cursurile
de AT la
București*

pag. 12 Mărturii

*pag 15 Interviu cu
Anne de Graaf*

*pag. 18 Premiul
John Parr pentru
exelență în AT*

ȘAPTE ANI DE „ACASĂ” CU JOHN PARR

ȘAPTE ANI DE CURSURI AT ÎN ROMÂNIA
ȘAPTE ANI DE EXISTENȚĂ ARAT

EDITORIAL

Viorel Ciocan

Șapte ani.

În iunie 2000 la Timișoara avea loc primul 101 susținut de John Parr. Șapte ani mai târziu numărăm mai bine de 100 de workshopuri, majoritatea lor susținute chiar de John Parr, restul de traineri invitați de John.

În toamna lui 2000 în sala 333 a Universității de Vest, tot la Timișoara era ales primul Comitet Director ARAT. Șapte ani mai târziu avem o asociație puternică, cea mai mare asociație de AT din estul Europei. De asemenea, avem o asociație afiliată pe plan național atât la Federația de Psihoterapie cât și la Colegiul Psihologilor. O asociație cu mai bine de 200 de membri cotizanți în diferite faze de formare, de la cei care își pregătesc examenul de CTA până la noii membri aflați în primul an de formare.

După șapte ani ne putem lăuda cu organizarea unei conferințe EATA, cea din 2004 de la Timișoara și cu prima Conferință Națională, cea din decembrie 2007 de la București, cu participările deja tradiționale la Saloanele de psihologie, cu o bibliotecă impresionantă atât la Timișoara cât și la București și desigur cu acest newsletter care a devenit și el o prezență familiară în viața asociației.

Și mai ales ne putem lăuda cu noi înșine, cu ceea ce am schimbat fiecare dintre noi în acești ani!

Toate acestea nu s-ar fi putut realiza fără John Parr. Șapte ani de „acasă” cu John Parr!

Acest număr al newsletterului ARAT îi este dedicat lui John Parr, ca semn de mulțumire și ca un „la revedere” spus de cei pe care i-a format. Este, în același timp, semnul unui nou început.

Mulțumim John! La revedere John!

iunie 2007, București petrecerea de la revedere

INTERVIU CU JOHN PARR

Aceasta este transcrierea interviului acordat de John Parr la începutul lui iulie, 2007. Întrebările au fost gândite de către Alexandru Demian; Daniela Ivanov l-a intervievat pe John, iar în spatele camerei video aparținând lui Dan Ivanov s-a aflat Viorel Ciocan. Înregistrarea este disponibilă pe DVD la biblioteca filialei. Transcrierea a fost realizată de către Geanina Furdui, completată de Alexandra Ciolan și verificată de Florentina Bocioc.

Viața ta a fost plină de experiențe diverse și interesante. Ai călătorit prin toată lumea, pe un vas de război britanic. Cum te-ai gândit să schimbi acest mod de viață și să faci ceva atât de diferit, cum e psihologia?

De fapt, în 1966 am avut o experiență religioasă, ca un fel de schimbare pe de-a-ntregul a vieții.

Poți fi mai exact?

Da! Eram ateu, convins că nu există nimic spiritual. Avem o viață și o trăim până la final. Lucram într-un atelier cu un bărbat care se pregătea să devină preot anglican. Și în fiecare zi, în timp ce prelucram bucăți de metal, discutam religie și seara, acasă, luam Biblia și o citeam pentru a găsi argumente pentru discuția de a doua zi. Și cu cât citeam mai mult Biblia, cu atât deveneam convins că există acolo ceva ce înainte nu realizam că există. Așa am devenit creștin. Prin octombrie 1966 am decis să plec din marină și să fac ceva pentru a-i ajuta pe oameni.

Acum dacă te uiți în urmă descoperi o nevoie psihologică?

Nu, nu cred. Am experimentat apropierea de religie când eram mai tânăr pentru că bunica mea avea convingeri religioase. Aș vrea să spun că aceste căutări din tinerețe m-au convins că nu e nimica acolo, contactul cu biserica era fără rost, era foarte multă ipocrizie. Am decis atunci că nu are rost. Nu am mai căutat nimic în acea perioadă, nu în mod conștient.

Cum ai descoperit AT-ul?

Eram director de resurse umane la o companie multinațională și foloseam AT în antrenamentul managerilor noștri pentru o mai eficientă comunicare cu oamenii. În timp am participat la câteva workshopuri AT și mi-a plăcut foarte mult și m-am decis că voi încerca să fiu analist tranzacțional.

Ce te-a convins că AT-ul este bun pentru tine?

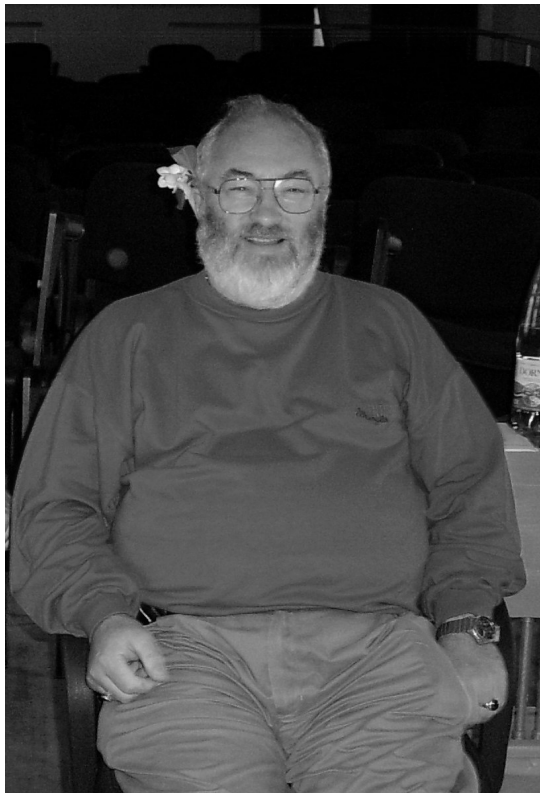
Sunt inginer. Prima profesie a fost inginer electronist și apoi am învățat și inginerie mecanică. Și am o abordare inginerască a vieții. Ce mi-a plăcut a fost faptul că AT-ul este plin de sens, are logică, că părțile lui se potrivesc și fiecare componentă a AT-ului construiește logic, împreună cu alte componente. Are o bună structură logică care mi-a plăcut!

În ce fel ți-a influențat AT-ul viața personală? Tu ai un scenariu de viață? L-ai descoperit și l-ai schimbat?

Toți avem un scenariu de viață și da, mi-am descoperit scenariul de viață și l-am schimbat! Povestea scenariului meu de viață are la bază povestea Regelui Arthur și al Cavalerilor Mesei Rotunde. Povestea mea de script are de-a face cu valori ca: dreptate, adevăr, angajament. De asemenea, „Robin Hood”, în care e vorba despre redistribuirea bogăției. Amândouă poveștile sunt despre apararea celui mai slab în societate.

Deci a existat o viața mea: lupta sociala. Și asta îmi bunica mea, care mi-a scenariul și nu a fost partea asta. De câteva povești din plăcut foarte mult, Goliat, cel mic îl Și povestea cu copilul că nu avea haine. Și momentele esențiale mi-au influențat viața vede că regele nu are hainele alea nu această sinceritate mi-viață.

Cred că scenariul meu au fost permisiunea de a fi aparține, că trebuie să sentimentele, trebuie mine, să cresc repede. mult și acum

mai, 2004

problemă pentru mine, și acum câteodată ajung să muncesc prea mult.

În trainingul meu AT, am fost în terapie mai mult de 7 ani, iar acești 7 ani m-au ajutat să rezolv unele dintre aceste probleme.

directie puternică în pentru dreptate vine foarte mult de la influențat pozitiv nevoie să schimb asemenea, am avut scenariu care mi-au despre David și învinge pe cel mare. care i-a spus regelui cred că unul dintre din poveste care a fost când băiețelul haine și strigă: „Hei, există!”. Câteodată a adus dificultăți în

lucrurile negative din că nu am avut apropiat și de a nu-mi exprim să am singur grijă de Să muncesc foarte câteodată este o

În ce circumstanțe ai venit prima oară în România?

O tânără psiholog, Adriana Șerbescu, din Timișoara, a găsit mailul meu pe internet. Căuta pe cineva de la care să învețe AT într-un mod adecvat. Mi-a scris întrebându-mă cum poate face training AT. În acel moment eram președintele EATA și i-am spus că voi face mai mult decât a-i comunica cum, voi veni pentru un prim 101 oficial în România. În același timp i-am explicat întreaga procedură de training a EATA. La acel moment nu aveam mari speranțe pentru că este un proces lung. Am ajuns în Timișoara și am găsit un grup de 89 de oameni, un grup uriaș. Le-a plăcut și au vrut mai mult. Pentru acel 101 nu le-am cerut bani și le-am spus să îmi ofere un tur al României. M-au dus de la Timișoara înapoi la București peste munți și am văzut locuri minunate: Sibiu, Sinaia, castelul Bran și am văzut că România e o țară frumoasă, am rămas foarte impresionat. Și m-am întors trei-patru luni mai târziu pentru un alt 101, cu 84 de oameni. A fost un număr uriaș la cele două 101. Am stat două săptămâni, iar în weekend-ul următor am făcut un workshop

pentru training avansat și la sfârșit mi-au spus „Dorim să continuăm trainingul, ne ajuți?”. Am fost de acord și am făcut un angajament că voi face training până la obținerea certificării internaționale și așa am început.

La ce te așteptai înainte să vii aici prima oară și care a fost realitatea?

Trebuie să mărturisesc că nu știam aproape nimic despre România înainte să vin. Tot ce știam despre România era Nadia Comăneci. Vizitasem o țară est-europeană înainte și ținusem multe workshop-uri în Ungaria, deci aveam o idee despre estul Europei, dar nu știam cum ar putea fi aici, în România. Așa că nu aveam așteptări. Și cred că asta fost, probabil, un lucru bun.

Ai lucrat în câteva țări din lume. Ce te-a convins să vii în România și să dezvolti aici un program de training AT?

iunie, 2007, petrecerea de la revedere

A fost de fapt entuziasmul oamenilor din Timișoara, care aveau o dorință mare de a învăța. Era un grup mare. Una din valorile mele este să dezvolt AT-ul. Am văzut în asta o mare oportunitate de a dezvolta o nouă asociație AT și a ajuta România să capete autonomie, ca asociație AT. De aceea am venit regulat în România și apoi am lucrat în Timișoara, apoi am făcut două grupuri: unul în Timișoara și altul în București. Veneam în fiecare lună, 10 luni pe an și stăteam 2 săptămâni pe lună, una în București, cealaltă în Timișoara. Am întâlnit-o pe soția mea aici în acea vreme, ne-am îndrăgostit, am hotărât să locuim împreună și pentru că eram aici două

săptămâni în fiecare lună, nu avea rost ca ea să locuiască în Anglia, iar eu câte două săptămâni în România. Și am spus OK, venim în România. Așa am luat decizia. A fost un simplu mod de a fi alături de familie și de a nu avea o relație la distanță. A fost un motiv foarte bun și foarte benefic.

Chiar dacă culturile noastre sunt similare, ce te-a impresionat cel mai mult în România?

Ce m-a contrariat cel mai mult a fost nedreptatea socială. Mi-au plăcut foarte repede oamenii din România. Românii sunt calzi, dornici de contact, deschiși, prietenoși, în condițiile în care trăiesc într-o societate incredibil de nedreaptă. Și această nedreptate a fost pentru mine ca un șoc cultural puternic. Sunt o mulțime de lucruri care-mi plac în România. Vremea de aici e chiar incredibilă, pentru un englez e nemaipomenit!

Chiar și acum, când este foarte cald?

Vremea caldă nu mă deranjează absolut deloc, îmi place! Iarna e minunată, vara e minunată! Acum în Anglia de două săptămâni plouă torențial și sunt inundații. Clima din

Anglia nu este bună pentru mine. Clima aici e minunată, țara e frumoasă și oamenii minunați. Deci sunt destul de multe lucruri care m-au surprins, atât pozitive, cât și negative. Alte lucruri care m-au surprins au fost corupția, birocrăția; de fapt, de multe ori mi s-a părut de necrezut ce se întâmplă, că nu e posibil așa ceva. Acestea sunt, de asemenea, lucruri pe care le-am întâlnit.

În opinia ta care crezi că sunt astăzi limitele creșterii comunității AT din România?

Pentru mine aceste limite sunt legate de comunitate. Una dintre diferențele legate de comunitate dintre Europa de est și cea de vest este simțul de a fi împreună și cred că ceea ce lipsește încă aici este faptul că oamenii, într-un fel, nu se conectează pe deplin la grup, parcă ar fi fragmentări în grup. Oamenii nu își iau apărarea unul altuia, se luptă pentru ei înșiși, dar nu luptă pentru fiecare din grup sau pentru grup, deci este ceva care trebuie dezvoltat. Să fie mândri că sunt români, să fie mândri că sint analiști tranzacționali români, să fie mândri că fac parte din grup, că aparțin și formează o adevărată comunitate, cred că acestea sunt limitele creșterii comunității AT de aici, din România. E greu, dar realizabil, e încă multă muncă de făcut!

Oamenii aflați în training cu tine cunosc profesionalismul tău, valorile tale etice și asertivitatea ta; de asemenea, ești bine cunoscut și pentru umorul tău. Vrei să ne spui gluma ta favorită?

Gluma mea favorită este una foarte simplă. Este de tipul OK-OK și are și altă calitate, poate fi tradusă ușor, multe din glumele mele sunt greu de tradus. Știi gluma cu urșii polari?

Un pui de urs polar o întreabă pe maică-sa:

- Mami, sunt într-adevăr urs polar?
- Da, dragoste, ești un urs polar!
- Dar poate că bunica a fost un urs brun sau un urs auriu!
- Nu, exclus! Și bunica a fost un urs polar!

Nedumerit, se duce la tata și-l întreabă:

- Tati, sunt într-adevăr un urs polar?
- Da, fiule, esti copilul meu, esti un urs polar! Mami e urs polar, tati e un urs polar, deci cu siguranță și tu ești un urs polar!
- Dar poate că tatăl tău a fost un urs koala sau un urs panda sau alt fel de urs .
- Nu, fiule, de secole în familia noastră sunt numai urși polari, dar de ce întrebi?
- Mi-e al naibii de friiiiiiiig!

John, peste câteva luni te vei muta înapoi în Anglia. Care sunt gândurile și sentimentele tale înainte de plecare?

E o întrebare grea! Gândurile și sentimentele mele... O să-mi lipsească Romania, o să-mi lipsească vremea, cu siguranță! O să-mi lipsească oamenii, sunt foarte mulți dintre cei pe care i-am pregătit cu care am petrecut clipe minunate, timp de șapte ani. Cu unii am început training-ul de la început și încă sunt în grup. O să-mi lipsească acești oameni, o să-mi lipsească grupul de training, joaca împreună în grupul de training. Nu o să-mi lipsească haosul din trafic și faptul că oamenii sar în fața mașinii. Asta voi regăsi în Anglia: ordine pe șosea. Ce-mi va lipsi cu siguranță va fi frumusețea României și a

românilor. Nu e o plecare pentru totdeauna, mă voi întoarce aici pentru că mai am contracte cu unele firme. Voi reveni în vizită!

Spune-ne câteva cuvinte despre cum va continua training-ul după ce vei pleca?

Trainerii cu care am format echipa de la Institut vor continua training-ul. Anne Marie Linenkamp si Anne de Graaf au fost de acord să preia rolul de a coordona training-ul, ei vor stabili programul de training, angajamentele cu ceilalți trainerii.

septembrie, 2006

Într-un fel, ceea ce se schimbă este că eu nu o sa mai fac training, însă rămâne compania mea și activitatea ei va continua ca și până acum. Voi continua în acest fel încă câțiva ani până când primul CTA va deveni trainer și apoi trainerii români vor prelua încet-încet partea de training. Vorbim de 5-6 ani până când românii devin într-adevăr autonomi. Și apoi trainerii străini vor veni pentru ca le place să vină, nu pentru că trebuie, asta face

diferența. Dezvoltarea va continua, vor fi din ce în ce mai mulți oameni certificați și până la urmă vor fi mai mulți PTSTA români. Este important că sunteți recunoscuți drept cea mai mare Asociație de AT din Europa de Est, incluzând Rusia. Mai mare decât Asociația din Rusia! Deci aveți într-adevăr tot ce vă trebuie ca să fiți autonomi.

Ce vrei să faci după ce te vei pensiona?

Nu intenționez să mă pensionez niciodată definitiv. Planul meu este să mă retrag progresiv, nu să mă pensionez. Deci voi continua să lucrez în organizații, cel puțin 3-4 ani.

Am foarte multe organizații, așa că vreau să predau românilor pentru care am lucrat, preia această aceleași standarde privește munca încet-încet nu voi probabil voi terapeut. Deci, de

decembrie, 2006

pensionez, nu mă văd la 65 de ani, făcând o schimbare radicală, stând în grădină și murind de plictiseală. Sunt foarte multe lucruri de făcut, o grămadă de locuri pe care nu le-am văzut încă – Marele Canion, de exemplu. Cred că pensionarea e un termen ciudat, ca și cum ai spune că munca nu face parte din viață, dar la mine munca nu e separată, face parte din viața mea.

oferte de muncă în voi continua. Și aici încet-încet ștafeta că în România, țara în vreau ca românii să muncă și să o facă la internațională. În ceea ce din Anglia, după ce mai lucrez în organizații, continua să lucrez ca fapt nu vreau să mă

Acest interviu va fi văzut de oameni care participă la programul tău de training AT și, de asemenea, poate și de rudele sau prietenii lor care nu participă. Cum ai defini AT-ul în sensul beneficiilor pe care le aduce în viață?

Pentru început, în termeni de definiție, AT este un model psihologic, o metodă de a privi și examina tranzacțiile, interacțiunea, comunicarea dintre oameni. Este un instrument eficient de a facilita relațiile, deci suntem atenți mai ales la relațiile personale. Credem că nimic nu se întâmplă la nivel personal, doar cu mine, ci la nivel interrelațional, se întâmplă între noi. Și este un instrument minunat pentru a îmbunătăți calitatea relațiilor. De asemenea, conceptele din AT sunt despre oamenii care au cunoștințe și apoi sunt capabili să facă lucruri pentru ei, ceea ce le dă oamenilor putere. Este despre creșterea capacității oamenilor de a fi responsabili pentru viața lor. Și asta înseamnă că putem să facem schimbări personale, să creștem și să ne dezvoltăm. Nu avem nevoie întotdeauna de un terapeut sau de altcineva să ne ajute să facem asta; câteodată, însă, avem nevoie. Câteodată putem doar să înțelegem și să facem schimbări pentru noi înșine. Deci, ceea ce îmi place la AT este această accesibilitate, faptul că oamenii pot înțelege imediat. Este un model foarte accesibil. Este foarte simplu, dar în același timp foarte profund.

Te rog, trimite un mesaj comunității AT înainte să pleci!

Cred că mesajul meu este că îmi vor lipsi oamenii de aici, îi încurajez continuu în dezvoltarea lor, să stea deoparte de scriptul cultural, să ia ce este mai bun din cultura României, să deschidă ochii asupra contaminărilor din cultura lor care îi opresc să fie ceea ce au nevoie să fie. Să continue să se dezvolte și să crească, să avem o comunitate sănătoasă în România, mult după ce numele meu va fi uitat!

OK, mulțumim mult! Și îți mulțumesc eu în special pentru această oportunitate pentru că sunt nouă în AT!

La revedere!

iunie, 2007, ultimul workshop la București

CUM AU ÎNCEPUT CURSURILE DE AT TIMIȘOARA

Alina Rus

În vara anului 2000, când m-am întâlnit cu Adriana Șerbescu pe stradă, nu m-am gândit că peste 8 ani voi povesti o parte din istoria grupului de AT din România.

Așa a început primul curs 101: cu Adriana Șerbescu, fosta mea colegă de an la psihologie, care i-a scris un email lui John Parr, vicepreședinte EATA la vremea respectivă.

La cererea Adrianei, răspunsul lui John a fost că va veni să țină un curs introductiv 101 dacă ne vom aduna un grup de 30 persoane. Așa că Adriana a sunat mai mulți cunoscuți, vorbindu-le cu entuziasm, așa cum mi-a vorbit și mie atunci când ne-am întâlnit. În acel moment, m-am bucurat pentru că mi-am dat seama că am posibilitatea de a continua ceva ce începusem, ceva ce mi-era drag. Eu m-am îndrăgostit de AT din 1993, când am citit dăruită de soțul Transactionelle”. cursurile de AT de diplomă în care AT.

Îmi aduc primul curs 101, făcea când ne ale Eului, de fost Începutul. Nu al doilea curs, al filială în București, că va fi o Conferință Europeană de AT, o Conferință Națională.

2004, Conferința EATA de la Timișoara

prima carte de AT, meu, „L’Analyse Apoi au urmat din facultate, lucrarea am folosit concepte de

aminte de John, la de jocurile de rol ce le dădea exemple de stări glumele sale. Atunci a știam că va mai fi și un treilea... că va fi o

În toamna anului 2000, ne-am întâlnit în sala 333 din Universitatea de Vest pentru a alege Consiliul Director ARAT. Atunci a fost aleasă Adriana Șerbescu, președinte ARAT.

Mă gândesc cum încep poveștile.... „A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti!” Și atunci când mă gândesc la începuturile ARAT, mă gândesc la Adriana Șerbescu, când mă gândesc la începuturile filialei București, mă gândesc la Carmen Mușat, când mă gândesc la începuturile Conferinței Europene, mă gândesc la Ibi Daroczi, la Cezara, cum ne spunea ca va fi o Conferință Națională.... și mă gândesc la Noi toți. Că de n-am fi fost uniți, n-am fi existat.

Și așa a început povestea grupului de AT. Următorul curs a fost în noiembrie 2000. Era despre Individuație și Atașament. Nu am fost atunci pentru că s-a născut a doua mea fetiță, Anamaria. Acum, mi se pare interesant că primul curs după 101 a fost despre Individuație și Atașament, iar Conferința Națională din 2007, a avut ca temă Atașamentul. La început și la sfârșit, John ne-a vorbit despre Atașament. De fapt nu era un sfârșit. Ci un nou început! Un început în care am învățat să creștem și să ne desprindem, să mergem singuri și să continuăm ceea ce a fost început.

Mi-aduc aminte de Nicoleta și de mesajul ei la Adunarea Generală din decembrie 2007. Nu mai eram cei din București și cei din Timișoara, ci eram NOI, împreună. Și împreună vom scrie mai departe povestea!

CUM AU ÎNCEPUT CURSURILE DE AT BUCUREȘTI

Carmen Mușat

Se întâmpla în primavara anului 2002, când un grup de 10-14 oameni își doreau cu ardoare să devină psihoterapeuți; chiar dacă meseria de psihoterapeut nu există și chiar dacă nici forma de terapie pe care ei și-o aleseseră, analiza tranzacțională (da, e o școală de terapie, răspundeam când oamenii se uitau mirați la mine, crezând că este vorba de tranzacții bancare!), nu era predată în mod recunoscut de foruri mai înalte (nu spun cine!) de nicio școală de terapie de la acea vreme.

Învățasem însă de la un terapeut „controversat” că majoritatea lucrurilor importante se fac „în pofida”, și de asemenea că trebuie să te concentrezi pe soluție și nu pe problemă.

M-am suspectat de multe ori că mă sabotez să reușesc; și totuși am avut momente când anumite lucruri mi-au ieșit magistral; sau, cum îmi place mie să spun, am avut momente de grație.

Cu siguranță, momentul în care am decis ca voi găsi o modalitate de a-mi realiza visul, acela de a fi psihoterapeut AT, a fost un astfel de moment.

Am găsit destul de rapid pe internet informații despre AT, și cu mare surprindere am descoperit că există deja o asociație de AT în România, la Timișoara (deloc surprinzător, nu?!), afiliată la EATA! “Wow! This is a good start!”, mi-am zis.

Lucrurile au mers apoi ca pe roate! (Well, de BMW, nu de Dacie, că doar aveam legături europene!)

Am stabilit o întâlnire în mai cu președinta ARAT din acea vreme și cu John Parr la București (nu că ar fi venit muntele la Mohamed, dar aici aterizează avioanele! Și nu doar pentru asta suntem recunoscători Bucureștiului!). Au participat la această întâlnire și alți colegi întru începuturile în AT.

Câțiva dintre noi am fost foarte încântați de acest prim contact și am decis să mergem la Timișoara să-l „testăm” pe John (ca buni români ce se întreabă: oare străiniiăștia chiar au ce să ne învețe?!).

Well, chiar au, believe me! Mi-a plăcut foarte mult! Era prima dată când participam la un astfel de workshop și cel mai mult mi-a plăcut atmosfera pe care John știa să o creeze, îmbinând informațiile teoretice cu exerciții și cu foarte mult umor (și așa am aflat că umorul englezesc nu este atât de negru pe cât se spune!). Mai târziu am aflat că John gătește foarte bine (very surprising, again!) și cred că asta îl ajută să găsească o rețetă de succes și pentru training; sau nu...

John a reușit să ne convingă de profesionalismul lui. (OK, OK, noi ne-am lăsat convinși, și nu regretăm!)

Am plecat la București încărcăți cu multă energie (well, atâtea îmbrățișări ca acolo nu mai vazusem ever! Și țepii mei erau tot timpul *en garde*!) și cu multă încredere (dar și îndoieli!) să facem posibil acest lucru și în București.

Și iată-ne în septembrie 2002, organizând primul TA 101 în București cu

martie, 2005

78-80 de oameni! Da, ați citit bine, de la 14 oameni am ajuns doar în două luni la aproape 80! A fost incredibil cum din energia a câtorva oameni a luat naștere totul!

Aș spune că John a avut atunci unul din cele mai bune workshop-uri pe care le-a ținut în România! Un real succes cu aplauze la scenă deschisă! Atmosferă de Cannes! Cu premii pentru regie, interpretare și scenarii!

A fost desigur entuziasmul începutului și magia care există când atația oameni își pun energia la un loc.

Și această magie a continuat să existe ... și există și în zilele noastre, că dacă n-ar fi nu s-ar povesti ... și mulți analiști tranzacționali se vor naște! Am zis!
ARAT, John Parr și EATA.

martie, 2005

MĂRTURII

Nicoleta Gheorghe,
Președinta ARAT

București, 2002, iulie.

E vară și cald când, în liniștea biroului meu, sună telefonul. E o bună prietenă care îmi spune că a văzut un anunț despre un curs introductiv în Analiză Tranzacțională susținut de John Parr, PTSTA. Știe că sunt interesată de AT și că scrisesem o lucrare pe aceasta temă.

Persoanele de contact erau Carmen Mușat și Eugen Hriscu. M-am întâlnit cu Carmen și m-am înscris. Am fost la 101-ul din toamnă. John a făcut atunci un workshop cum nu mai văzuserăm: deschis, interactiv, dornic să ne împărtășească tot ce știe, atent la nevoile fiecăruia și ale grupului.

A fost un moment al începuturilor: personal, datorită lui John, am început să văd altfel perspectiva mea de a mă forma ca psihoterapeut în România. Am primit de la el permisiunea de a fi eu însămi, de a avea succes și de a fi importantă.

ARAT, care fusese până atunci doar o asociație regională, a primit permisiunea și sprijinul concret și efectiv al lui John pentru a crește, pentru a deveni o organizație națională: Carmen și Eugen au contribuit decisiv la înființarea Filialei București.

decembrie, 2006

Din cauza distanței fizice au apărut cele două grupuri, cel de la București și cel din Timișoara. Relațiile dintre membrii celor două grupuri au cunoscut o evoluție permanentă, fiind influențate de modelul relațional oferit de John. Atitudinea membrilor ARAT față de organizarea și dezvoltarea asociației și problemele care pot apărea de aici a evoluat de la „Lasă, că se ocupă alții de asta!” la „Hai să vedem ce putem face de aici încolo!”, trecând prin „Cum se face că avem problema asta?”

Dar cel mai mare câștig pe care l-a avut ARAT până acum din relația cu John Parr a fost legat de diversitate. Prin înființarea ICTA și invitarea altor traineri acreditați și sprijiniți de EATA să susțină workshop-uri în București și în Timișoara am aflat că există mai multe moduri de a aplica și folosi AT-ul fără ca unul sau altul să fie mai bun sau mai rău. Diversitatea în loc de competitivitate ne permite fiecăruia dintre noi să ne urmăm drumul. Și asta am putut vedea direct cu ochii noștri.

Apartenența ARAT-ului la EATA a fost de-a lungul timpului un factor de progres. Existența unor cerințe clare de formare ca analist tranzacțional, a unei structuri pe care ARAT s-a bazat în procesul de acreditare de către FRP și CPR a însemnat foarte mult pentru asociație. De asemenea, EATA a sprijinit și sprijină în continuare, inclusiv financiar, principalele activități ale ARAT: programul de formare în AT prin ICTA, acest newsletter și o cercetare aplicativă condusă de Daniel Ciucur, vicepreședintele ARAT, cercetare care are ca scop evaluarea capacității psihoterapiei de grup AT de a îmbunătăți abilitățile specifice necesare profesiei de psiholog.

În acest context, organizarea de către EATA și ARAT a Conferinței EATA de la Timișoara din 2004 cu sprijinul masiv al lui John a însemnat un moment de răscruce pentru relațiile dintre John, ARAT și EATA. Pentru mine, anul 2004 a fost un an plin de probleme personale în care am decis să nu mă implic în activitățile ARAT. Așa neimplicată cum eram, ecourile Conferinței au ajuns până la mine: John și EATA au sprijinit ARAT să găsească cele mai bune soluții de moment și să mobilizeze toate resursele disponibile. Conferința a fost un succes, iar cele două grupuri, de la București și de la Timișoara, s-au întâlnit pentru prima oară la un eveniment comun. Grupul gazdă, cel din Timișoara, a fost cel care a dus cu brio greul organizării cu multe momente de suspans.

Anul 2007 a fost pentru John anul retragerii din EATA: a susținut ultimele workshop-uri pentru ICTA la București și la Timișoara, prilej de depănare a amintirilor și, în același timp, de asumare a responsabilităților pentru ceea ce va urma. Pentru mine, a fost anul în care am decis să mă implic mai activ în viața asociației și să candidez ca președinte al ARAT, după ce în 2006 am activat în cadrul Comisiei Profesionale. Ca și mine, alți membri ai ARAT, au decis să participe mai mult la organizarea și dezvoltarea organizației. Ca și John, alții au decis că este timpul să se retragă din această activitate. Fiecare dintre ei au avut un rol deosebit de important în drumul parcurs de ARAT până acum: Ioana Cupșa, Carmen Mușat, Eugen Hriscu, Cezara Dașu, Anne-Mary Ormenișan, Cristina Petrescu, Amalia Gabor, Ioana Pal, Daniel Ciucur, Anca Coman, Alina Tița (Ungureanu), Ioana Duma, Viorel Ciocan, Alex Demian, Călin Vieru, Alina Rus, Diana Deaconu, Sorin Duma, Diana Gruia, Marina Vasile, Linda Kolonitz, Anca David, Daniela Simache, Nicoleta Laza, Claudia Buzoianu, Dora Deac, Hajni Gergely, Andreea Doroiman, Geanina Furdui, Coralia Sulea, Adriana Boroșanu, Nicoleta Corlan, și alții pe care, cu scuze, i-am omis.

La mijlocul anului 2007 a apărut ideea organizării de către ARAT a unei Conferințe Naționale cu tema „Atașament și autonomie”. Pasul decisiv către autonomie a fost făcut. Atașamentul sănătos dintre ARAT și John Parr a început să își dezvăluie beneficiile. Firesc, John a fost alături de noi și aici și ne-a încurajat. Am sărbătorit împreună succesul Conferinței. Pentru ARAT, aceasta Conferință a însemnat începutul unei noi tradiții în sensul transformării ei într-un eveniment anual care să reunească comunitatea AT din întreaga țară. Cu această ocazie membrii ARAT s-au întâlnit pentru prima oară la o Adunare Generală comună pentru cele două Filiale (București și Timișoara) și sper ca acest eveniment să se desfășoare în același cadru an de an.

Aceasta este imaginea pe care o am acum despre evoluția relațiilor dintre ARAT, John Parr și EATA. Chiar dacă această imagine nu este completă cred că ea ne poate ajuta să răspundem la întrebarea: Cum poate ARAT să valorifice în continuare ceea ce a câștigat din relația cu John? Pe plan individual, un mare câștig a fost dat de formarea ca analiști tranzacționali recunoscută la nivel european. Ca organizație, ARAT a luat ființă cu scopul declarat de a asigura cadrul acestei formări. Astăzi, ARAT a devenit suficient de autonomă și de puternică încât să poată organiza Conferințe Naționale și Școli de vară. Dar, incontestabil, pentru formarea de bază, EATA a fost și va fi mereu punctul de referință.

Pe scurt: cu John am intrat în Europa și în EATA. Acum John se retrage din România și din EATA mergând pe drumul lui și ARAT va continua să rămână în România, în Europa și în EATA urmându-și calea.

Eugen Hriscu

Președinte ARAT 2003-2007

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe John Parr...

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe John Parr, sunt aproape sigur că astăzi aș fi fost unul din acei tineri psihiatri care strâmbă din nas la orice nu este cognitiv și comportamental, pentru care dacă ceva nu este în *American Journal of Psychiatry* sau în Kaplan, nu este deloc. Mulțumesc, John Parr!

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe John Parr, sunt aproape sigur că astăzi aș fi ocupat un post în spitalul de psihiatrie și, poate, în catedra de psihiatrie. Aș fi fost asist.univ.dr. Eugen Hriscu. Mulțumesc, John Parr!

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe John Parr, nu aș fi înțeles cu adevărat sensul cuvintelor lui Robert Bly – *cea mai importantă sarcină pentru un tânăr, după ieșirea din adolescență, este să-și găsească și să învețe de la un mentor*. Mulțumesc, John Parr!

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe John Parr, sunt aproape sigur că nu aș fi crezut că e posibil ca un om să se reinventeze la patruzeci de ani, să lase în urmă o viață de soldat și tehnician de submarine și să devină interesat de oameni, de durerile lor ascunse, să citească deși dislexic, să zeci de oameni, sufletului, este un mare. Mulțumesc,

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe John Parr, sunt aproape sigur că tot ce urmează ani este o neputincioasă și o existență. Nu aș fi această vârstă o o femeie frumoasă într-o țară nouă și

aprilie, 2003

vorbească în fața a deși, în adâncul singuratic lup de John Parr!

fi cunoscut pe John sigur că aș fi gândit vârstei de cincizeci de însingurare ieșire la pensie din crezut cu puțință la nouă îndrăgostire de și deșteaptă, traiul complet străină, așa

cum e România față de Anglia, succesul profesional clădit de la zero. Mulțumesc, John Parr!

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe John Parr, sunt aproape sigur că nu le-aș fi spus clienților mei, repetând vorbele lui, „iubesc ceea ce fac atât de mult, încât aș face-o chiar și dacă nu aș fi plătit pentru asta”. Mulțumesc, John Parr!

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe John Parr, sunt aproape sigur că nu aș fi aflat niciodată cât de delicios este păstârnacul la cuptor. Mulțumesc, John Parr!

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe John Parr, sunt aproape sigur că aș fi gândit că psihoterapeuții sunt ca niște magicieni de serviciu care, odată ajunși acasă, își scot masca, mantia și scufia, își pun șoșoni și un halat de molton și devin altcineva, își duc mai departe scriptul, își spun „Da, mă rog, eu sunt OK, tu ești OK, dar tipul ăla chiar mă scoate din pepeni” și, din când în când, deschid trusa cu unelte de manipulare ca să te facă sau să obțină un preț mai bun la mașina pe care o cumpără. Dar nu gândesc și nu sunt așa și pentru asta, mulțumesc, John Parr!

Venirea lui John în România și ceea ce a realizat aici mă fac să mă gândesc la acele filme americane, care par un pic teziste, un pic trase de păr, în care un profesor ajunge să predea într-un liceu dintr-un cartier rău famat din Bronx unde elevii sunt violenți sau, în cel mai bun caz, nepăsători, ceilalți profesori blazați și întregul sistem e fără de speranță. În aceste filme, profesorul pune energie, dă din timpul său, face sacrificii personale și, în final,

sala de clasă redevine ce s-ar fi cuvenit să fie de la bun început – un loc de formare a spiritului, de dezvoltare a personalității, un loc unde poți să-ți desenezi propriul viitor. Și mă simt foarte bine urmărind aceste transformări, dar și un pic jenat să povestesc altora a doua zi că m-am uitat la asemenea „povești cu *happy end*”. Acum, cunoscând școala de Analiză Tranzacțională întemeiată de John Parr și cunoscând, mai mult sau mai puțin, alte școli de psihoterapie din România, pot spune, dând la o parte jena românească în fața *happy end*-ului, că o asemenea transformare a avut loc în Bronx-ul educațional în care mă pregăteam să devin psihiatru. Și mai ales pentru asta, mulțumesc, John Parr!

INTERVIU CU ANNE DE GRAAF

Anne de Graaf este în prezent, alături de Anne Marie Linnenkamp, managerul trainingului AT în România. Anne a fost de acord să ne vorbească despre relația sa cu John Parr și despre experiența venirii în România, la doi ani de la primul training alături de noi.

Interviul a fost realizat de către Marina Vasile

Cum l-ai cunoscut pe John Parr și cum te-a abordat pentru a lua conducerea grupului AT din România?

Da, mi-ai scris întrebarea asta și ca să fiu sincer nu îmi amintesc momentul în care eu și John ne-am cunoscut pentru prima dată. Ceea ce știu este că John e un om al conferințelor, adică este la aproape toate conferințele din lumea AT, și la o conferință l-am cunoscut prima dată. Nu îl poți trece cu vederea pe John – dacă John e la o conferință, îl vei observa – datorită felului în care arată și se comportă. Așa am intrat în contact cu el și ne-am înțeles foarte bine, am creat treptat o relație. Am ajuns să ne cunoaștem și mai bine în perioada în care el era membru în Board of Trustees în ITAA. De asemenea, l-am mai întâlnit de câteva ori la Workshop-urile de Excelență Profesională ținute de Nely Micholt în Bruxelles. John era un vizitator regulat, eu la fel, și așa ne-am întâlnit, am stat

de vorbă și s-a creat o conexiune.

Îmi aduc foarte bine aminte momentul în care am discutat prima dată cu el despre ceea ce face în România. Știam câte ceva despre asta, dar nu mă gândisem până atunci că aș putea face și eu ceva similar. Și iată că la o conferință mondială în Edinburgh în 2005, John a venit la mine într-o seară și mi-a spus „OK, am nevoie de mai mulți traineri în România; tu ești din domeniul organizațional; vrei să vii să te alături echipei?”

Ca să fiu sincer, a fost o onoare că John s-a gândit că voi aduce valoare echipei. Apoi, după 2 ani, când s-a decis să se retragă din cauză că se muta înapoi în Anglia, într-o seară, când stăteam la el și la Carmen în București, mi-a spus: „Eu plec și caut pe cineva care să ia poziția de management. Ai vrea să îți asumi acest rol pentru anii care vor urma? Cred că ai suficiente abilități manageriale și background organizațional.” A mai spus „Am rugat-o și pe Anne Marie Linnenkamp”, pentru că vroia să existe un echilibru între psihoterapie și domeniul organizațional. I-am răspuns: „Lasă-mă să mă gândesc mai mult la

asta pentru că am nevoie să știu mai multe despre ce înseamnă” și după câteva conversații telefonice și pe Skype am decis să fac asta și am luat-o ca pe o provocare.

Care au fost dificultățile inițiale și cum vezi o schimbare în acest moment?

Interesant – de ce să începem cu dificultățile inițiale? Bucuria inițială de fapt a fost să am ocazia de a interacționa mai mult cu românii, cursanții români, să creez o relație cu cei care organizează și să înțeleg mai bine cultura organizațională, dar și cea românească. A fost fantastic pentru mine să am șansa de a afla mai multe lucruri și de a discuta despre direcția grupului, de a împărtăși bucurii și îngrijorări. Dificultatea principală este distanța – durează mult timp să afli ceea ce ai nevoie pentru că trebuie să folosești internet-ul, Skype-ul și nu cred că am încă o imagine clară despre ce înseamnă să trăiești în România, să fii terapeut sau trainer sau consultant aici. Cu cât vorbesc mai mult cu fiecare cursant, cu atât înțeleg mai bine care sunt provocările cu care voi, românii, vă confrunțați pe plan personal și profesional.

Vreau să mai adaug încă un lucru pe care l-am discutat cu John. Momentul în care eu am preluat conducerea a însemnat și trecerea în următorul stadiu de training în România. Cred că, mai mult decât John, eu sunt centrat pe autonomia celor două grupuri și în acest sens sper să am un rol diferit de cel al lui John. Cred că la început John a fost mai mult la conducerea grupurilor decât mine și asta este un lucru bun. Ceea ce eu comunic în permanență este că sunt aici pentru a le da șansa celor din România de a conduce și cred că asta are de-a face cu următorul stadiu. Vreau să fiu ultimul manager extern al acestui grup. În doi sau trei ani cred că unii dintre voi vor lua acest rol și asta este posibil – am început acum să lucrăm cu grupurile de avansați care au niște membrii minunați care în 2 sau 3 ani vor lua conducerea, iar când se va întâmpla asta vom da o petrecere. În acel moment leadership-ul va fi gestionat de români. Când se va întâmpla asta cred că vom fi realizat ceva minunat, ceva unic în comunitatea AT. Cred că nicăieri în lume nu a mai fost o cooperare atât de bună între localnici și trainerii din afara țării – asta este ceva unic și până la urmă despre asta este AT-ul, este un fapt foarte congruent cu gândirea AT care ține de emancipare.

Ce admiri cel mai mult la John?

Admir deschiderea lui către inițiativă. Este departe de a fi o persoană pasivă; se centrează pe ceea ce percepe ca fiind realitatea și face o treabă grozavă. În acest mod poate depăși frustrări și dificultăți și, de asemenea, face multe sacrificii. De exemplu, în grupul din România nu a câștigat prea mulți bani din ceea ce a făcut – ceea ce îl motiva era iubirea lui pentru români și pentru AT și pentru asta îl admir enorm.

Simți că John a lăsat o influență în grupul AT? Mai poți simți asta și acum; în ce fel?

Bineînțeles că a lăsat o influență. În termeni de transfer, John a fost „tăticul” multor cursanți și asta este ok. Mi-a plăcut foarte mult că și-a luat acest rol, de a fi un „tătic suficient de bun” pentru atât de mulți cursanți români care au învățat de la el, care și-au pus speranțele în el și acest lucru încă mai are o influență. Mai ales în primii ani după ce am preluat conducerea, influența era acolo și este și astăzi în sens pozitiv. Observ că la un anumit nivel și eu îmi asum acest rol, transferențial vorbind, și pot vedea că și mulți din ceilalți traineri au intrat în acest spațiu pe care John l-a lăsat gol și cred că asta e ok – grupul AT din România a fost multă vreme „John Parr” și acum nu este „Anne de Graaf”; din

fericire nu este, este „echipa de traineri” și îmi asum rolul de management din aceasta perspectivă. E important să clarificăm că există o echipă de 6-7 traineri care vin în România și că eu sunt doar unul dintre ei cu o sarcină specială.

Cum te simți în grupul AT din România?

Îmi place foarte mult să vin în România. Vin la București miercuri și sunt nerăbdător să fiu cu voi. Există mai multe motive pentru asta – unele țin de AT și altele nu. Cele care țin de AT se referă la faptul că există un grup de participanți care sunt foarte interesați în dezvoltarea lor personală și profesională și e grozav să te aflii printre oameni care își manifestă autentic interesul. Nimeni nu trebuie să se afle acolo – fiecare alege să vină și să își investească banii, timpul și iubirea în propria creștere. E minunat să fii într-un astfel de grup și asta îmi place la comunitatea AT din lume – oriunde mergi cunoști oameni ca mine și ca tine care sunt interesați în dezvoltarea personală și profesională, care nu se feresc de decizii dificile sau de confruntări grele și asta e grozav, îmi dă șansa să trăiesc AT și să predau AT unor oameni care chiar vor să cunoască.

Există și un alt nivel despre care am discutat la ultimul workshop din București, când cineva a spus că pe lângă faptul că acesta este un grup AT, este și „un experiment social în această țară”. A lucra și a coopera pe o bază OK-OK este un lucru relativ nou în cultura românească. Am fost foarte mișcat de această evaluare și am simțit și eu lucrul acesta – că pentru ca voi să fiți parte dintr-o comunitate în care sunteți valorificați pentru ceea ce sunteți și recunoscuți pentru ceea ce știți, chiar cred că acesta este un experiment social în cultura românească pe care eu am perceput-o ca fiind foarte ierarhică și fără o bază OK-OK. Și lucrul acesta mă bucură, că putem învăța din experiența de training ca dintr-un experiment social într-o țară în curs de dezvoltare.

Mă simt cu adevărat privilegiat că mă aflu aici. La un nivel mai personal, venirea mea în Europa de Est este foarte importantă. Am crescut în perioada războiului rece și am fost învățat că trebuie să îmi fie frică de oamenii din aceasta parte a Europei. Era un zid între Europa de Est și cea de Vest și simțeam această separare în minte și în inimă. Pentru mine, să pot lucra cu voi din Europa de Est și pur și simplu să ne cunoaștem unii pe alții, ca ființe umane, este un lucru minunat și îmi vindecă cu adevărat o parte din rănilor din trecut. Deci, la nivel personal, mă simt foarte recunoscător că îmi dați șansa de a lucra împreună.

mai, 2003

PREMIUL JOHN PARR PENTRU EXCELENȚĂ ÎN AT

Alexandru Demian

Cu mai mulți ani în urmă, la Timișoara, un grup de studenți și persoane interesate de diferite domenii ale psihologiei, simțind nevoia obținerii unei formări sistematice și de înaltă calitate, au decis să invite în România pentru prima dată un formator în Analiză Tranzacțională. Evenimentul a fost un succes total și, după cum este logic să se întâmple în astfel de cazuri, formatorul a revenit. Cu toate acestea, puțini s-ar fi gândit la momentul respectiv că fenomenul numit Analiză Tranzacțională va cunoaște un succes atât de impresionant și atât de rapid, ajungând astăzi să cuprindă două programe anuale (unul în Timișoara, celălalt în București), conduse de traineri de statură internațională; conferințe internaționale și naționale cu sute de participanți; o Asociație importantă și, mai ales, perspective continue de dezvoltare, atât pentru indivizi, cât și pentru grupurile afiliate.

Acest context nu este unul atât de recent, bazele acestui succes fiind puse în urmă cu câțiva ani, grație muncii excepționale de organizare a unor persoane ca Eugen Hrișcu, Carmen Mușat sau Linda Kolonits, pentru a nu cita decât câteva nume. Ceea ce reprezintă totuși un element de relativă noutate este noua etapă în care a trecut grupul în cauză: în primul rând, retragerea lui John Parr, inițiatorul mișcării AT românești și mentorul „vechii generații” de AT-iști, iar în al doilea rând, o anumită „schimbare de generații”, care face că o parte din AT-iștii veterani au început să frecventeze mai rar cursurile, lucru normal în procesul de învățare/certificare AT. Un al treilea element important este numărul din ce în ce mai mare de noi cursanți.

În acest context, este normal ca grupul să fie în căutarea identității sale. Care este istoria acestui grup? Cum s-ar formula valorile sale de bază? Toate acestea sunt întrebări justificate și calitatea actului de învățare și de practică AT depinde de răspunsurile pe care grupul le va găsi.

Una dintre modalitățile de a oferi o serie de indicii privind răspunsurile la întrebările de mai sus a fost crearea „Premiului **John Parr** pentru excelență în AT”. Premiul este conceput pe modelul celor acordate de ITAA și se acordă în principal pentru realizări de natură academică. Nu este un premiu anual, ci va fi decernat de un juriu special pentru contribuții deosebite în dezvoltarea analizei tranzacționale în România. De asemenea, acest premiu nu presupune în niciun fel o recompensă materială, ci constă într-o statueta și o diplomă specială. Spiritul acestui premiu reia standardele excepționale pe care John le-a construit în cadrul grupului: onestitate, comunicare directă, puternice valori morale, umanism și fermitate. De-a lungul anilor în care John a ținut cursuri, sesiuni de terapie, de supervizare sau de coaching în România, a surprins demonstrând trăsături de caracter care, la o primă vedere, ar putea părea contrastante: dragoste și compasiune pentru cei din jur, dar și un puternic simț al propriei identități; generozitate, dar și urmarea propriilor obiective; logică pură, dar logică asociată cu sentimente puternice; dorința de nezdruccinat de a merge înainte, dar și amintirea trecutului. Deși le vedem zilnic în conflict, toate aceste trăsături sunt

interdependente și doar luate împreună ele pot forma o bază solidă pentru clădirea obiectivului pe care fiecare om îl poate considera a-i fi propriu: dezvoltarea individuală continuă. Într-o singură frază, moștenirea pe care John a lăsat-o după retragerea sa tuturor persoanelor pe care le-a format poate fi rezumată de cuvintele lui Winston Churchill: „Nu am nicio problemă în a mă mulțumi doar cu ceea ce este mai bun”. Ce punct extraordinar de pornire!

***N. Red.** Această propunere a fost aprobată de către Adunarea Generală ARAT din noiembrie 2007.*

decembrie, 2003

REDAȚIA:

E-mail: v_ciocan@yahoo.co.uk

Telefon: 0723 511 811

Editor: Viorel Ciocan Redactor șef: **Diana Deaconu**
Redactori șefi-adjuncți: **Diana Gruia** și **Marina Vasile**
Redactor: **Geanina Furdui**

Fotografiile din acest număr au fost realizate de: **Dora Deac, Mihai Coman, Radu Iftode, Radu Gheorghe, Valentin Ciubăncan și Viorel Ciocan**

Tipărit la: XPRESS PRINTING

Tiraj: 240 exemplare

Evenimente AT 2008

Program training AT 2008

Timișoara

25-27.01	Comunicarea
22-24.02	Sexualitate și aspecte legate de gen
14-16.03	Transfer
11-13.04	Debriefing
30.05-01.06	Cum să creștem OK copiii
20-22.06	Permisiiune, Protecție și Putere
27-29.06	Curs Introductiv de AT-101
26-28.08	Inteligența emoțională
24-26.10	Diagnoza AT clasică
21-23.11	Puterea stroke-urilor
19-21.12	Terapia de cuplu

Organizator workshop-uri : **Hajni Gergely** (hajni.gergely@gmail.com)

Trainer

Anne de Graaf
 Marijke Wusten
 Dave Spenceley
 Anne Marie Linnenkamp
 Giles Barrow
 Marijke Arendsen Hein
 Deborah Robinson
 Anne de Graaf
 Anne Marie Linnenkamp
 Sari van Poelje
 Hélène Cadot

București

18-20.01	Diagnoza AT clasică
15-17.02	Permisiiune, Protecție și Putere
07-09.03	Comunicarea
18-20.04	Cum să creștem OK copiii
09-11.05	Curs Introductiv de AT-101
16-18.05	Puterea stroke-urilor
13-15.06	Terapia de cuplu
12-14.09	Debriefing
19-21.09	Curs Introductiv de AT-101
03-05.10	Bodywork avansat
24-26.10	Inteligența emoțională
14-16.12	(Contra) Transfer
12-14.12	Sexualitate și aspecte legate de gen

Organizator workshop-uri : **Ane-Mary Ormenișan** (ta_institute@yahoo.co.uk)

Anne Marie Linnenkamp
 Marijke Arendsen Hein
 Anne de Graaf
 Giles Barrow
 Joost Levy
 Sari van Poelje
 Hélène Cadot
 Anne Marie Linnenkamp
 Dave Spenceley
 Marijke Wusten
 Anne de Graaf
 Brigitte Heiller
 Marijke Wusten

Consiliul Director ARAT

Președinte:
 Nicoleta Gheorghe

Vicepreședinte:
 Daniel Ciucur

Președinte filială București:
 Carmen Mușat

Președinte filială Timișoara:
 Călin Vieru

Coordonator dezvoltare:
 Alina Rus

Secretar general:
 Cristina Petrescu

Trezorier:
 Amalia Gabor

at_bucharest@yahoo.com

Web-site: www.arat.ro

Prima Conferință internațională de Analiză Tranzacțională
"AT - Atașament și autonomie" va avea loc în perioada
 30 noiembrie - 2 decembrie, la București.
 Conferința va fi precedată pe 29 noiembrie de *institute*
 (workshop-uri susținute de invitați speciali).
 Informații legate de conferință sunt prezentate pe:
www.arat.ro